

τῶν ὁποίων ὁ ἀόρ. συμπίπτει πρὸς τὸν τῶν εἰς -ίζω.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

1) Ἀνασηκῶν, ἀνεγείρω Κάρπ. Ρόδ.: Ἄσμ.

Ἐμπαίν-νει μέσ' ἔς τὸ σπῖτι του, ἔς τὴ γλῖνη τ' ἀνεαίνει,
ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλᾷ κι ἀνεφιλᾷ το

(ἀνεαίνει = ἀνεβαίνει, πόπλωμα = πάπλωμα) Κάρπ.

Ἀνεκουφῶ τὸ πόπλωμα νὰ κοιμηθῶ ποκάτω

αὐτόθ. Καὶ ἀμτβ. ἀνασηκῶνομαι, ἀνεγείρομαι Κάλυμν.
Ρόδ.: Ὁ καπετᾶνος ποῦ κ' οὐε τὸ τραοῦν τῆς γοργόνας ποῦ
τὴ λαχτᾶρα τοῦ μελιτωμοῦ τῆς ἡσπαρτᾶρει κ' ἡνεκούφα
κ' ἡχτύπα ἔς τὴν κουβέρτα (ἐκ παραδ. μελιτωμός = μελωδία)
Κάλυμν. || Ἄσμ.

Στέκομαι, συλλοῖζομαι βιτσὰ ποῦ νὰ τοῦ δώκω,
ἀνακουφῶ καὶ δίνω τον βιτσὰ εἰς τὸ βραχιόνι

Ρόδ. β) Ἀνεγείρω τοὺς πόδας διὰ νὰ καταφέρω κτύπημα
καὶ δὴ λακτίζω Κάρπ. Κῶς: Ἐνεκουφᾷ τὸ μουλάρι Κῶς

γ) Τείνω πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ ὦτα ἔτοιμος νὰ λακτίσω,
ἐπὶ ζῶν Κάρπ.: Ἀνεκουφᾷ τὸ μουλάρι. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπου αὐτόθ.: Τίαν ἤπαθεν ὁ δεῖνα καὶ κόφτει κι ἀνε-
κουφᾷ; 2) Ἐλαφρύνω τὸ βάρος ἀντικειμένου τινὸς
Νίσυρ.: Ἄσμ.

Ἐνεκούφα τὸ πουγγί σου | μὴ συγκάτση ὁ κόκκαλός σου
ἀπὸ τὸ πολὺ λοᾶρι | κι ἀπὸ τὸ μαργαριτάρι.

β) Μεταφ. βοηθῶ τινὰ εὐρισκόμενον εἰς στενοχωρίαν
ιδίᾳ οἰκονομικὴν λόγ. σύνηθ.: Μοῦ ἔδωσε λίγα λεφτὰ καὶ
μ' ἀνακούφισε. Ἀνακουφίζει τοὺς φτωχοὺς. Τὸ παιδὶ δου-
λεύει κι ἀνακουφίζει τὴν οἰκογένειά του. Ἀνακουφίζω τὸ λαὸ
(ἐλαττώνω τοὺς φόρους του). γ) Μέσ. ἐλαφρύνομαι
ἀπὸ τὴν κατέχουσάν με ἠθικὴν στενοχωρίαν λόγ. σύνηθ.:
Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα κι ἀνακουφίστηκα. 3) Σκάπτω, καλλι-
εργῶ τὴν γῆν ἀνορύσσων αὐτὴν βαθέως Ἴων. (Κρήν.)
Σάμ. Σύμ.: Φρ. Ἦνεγκούφισε τοῖς κάτω γῆς τὰ χώματα
(ἀνεδίφησε, ἀνερεύνησε τὰ πάντα) Κρήν. Ἐνακούφισεν
πολλὰ πράματα (ἀνεσκάλισε μυστικὰς ἢ σκανδαλώδεις
ὑποθέσεις) Σύμ. Συνών. στρεμματίζω.

ἀνακούφισι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνακούφισις.

Τὸ νὰ αἰσθανθῇ τις ἠθικὴν ἐλάφρυνσιν: Αἰσθάνομαι
ἀνακούφισι σύνηθ. Ἀναστέναξε ἀπὸ ἀνακούφισι Ἰδραγούμ.
Ὅσοι ζωντ.² 115.

ἀνακούφισμα τό, ἀμάρτ. ἀνεγκούφισμα Ἴων.
(Κρήν.) Νίσυρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνακούφισμα = ἐλάφρυνσις.

Βαθὺ σκάψιμον, ὄργωμα ἀμπέλου ἢ ἀγροῦ.

ἀνάκουφος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Πόντ.(Κερασ.
Οἶν.) — ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 227 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.
ἀνακούφος Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. κοῦφος.

1) Ἐλαφρὸς Κάρπ. 2) Ὁ μὴ καλῶς προσηρμο-
σμένος, ὁ μὴ ἔχων συνοχήν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.:
Ἐρριξα τὸ πάπλωμα ἀνάκουφο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀνάκουφο
πάπλωμα δὲ ζεσταίνει αὐτόθ. Τοῦβλα ἀνάκουφα Λεξ. Δη-
μητρ. 3) Ὁ μὴ καλῶς κεκλεισμένος, ἡμιάνοικτος
Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.): Ἀνάκουφη πόρτα. 4) Ὁ μὴ
καλῶς ὑπερειδόμενος, μετέωρός πως καὶ δὴ ἐτοιμόρροπος
Πόντ.(Κερασ. Οἶν.): Σπίτιν ἀνάκουφον Οἶν. 5) Ὑπόκω-
φος ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μὲ ἀνάκουφη γῆρο του ὄργῃ πάντα βροντάει
(ἐνν. τὸ κῦμα).

Πβ. ἀνακούφωτός.

ἀνακουφώνω Εὐβ. (Πλατανιστ.) — Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουφώνω.

1) Ὑποσκάπτων τι καθιστῶ αὐτὸ κοῦλον Εὐβ. (Πλα-
τανιστ.): Ἀνακούφωσε τὴ βραγιά μου ὁ ἀναβολέος. Ἡ σημ.
καὶ παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 274,5 (ἐκδ.
ΑΞηρουχ.) «κι ὅλημερνὶς ἐσκάπτανε, τὴν γῆν ἀνακουφώ-
νουν». 2) Κάμνω τι κοῦλον ὑποκάτωθεν καὶ κυρτὸν
ἐξωθεν, ἐπὶ κεντήματος Λεξ. Αἶν.

ἀνακουφωτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.
Τρίκκ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακούφωτός.

Ὀλίγον τι ὑψηλά, μετεώρως πως ἐνθ' ἀν.: Ἡ πουγᾶνα
σιέκεται ἀνακουφωτὰ κι ἀποκάτου μπαίνει τὸ φαεῖ Σουδεν.
Πβ. ἀνακούφα 2.

ἀνακουφωτός ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Ἡπίτ.
Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνεκουφωτός Ἄνδρ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακούφωτός.

1) Ὁ μὴ καλῶς προσηρμοσμένος, ὁ μὴ ἔχων συνοχήν,
ὁ σχηματίζων ὑποκάτωθεν ἢ ἀναμεταξὺ κενὸν διάστημα
ἐνθ' ἀν.: Ἐβαλε τὸ πάπλωμα ἀνεκουφωτὸ ἔς τὸ κρεβάτι
Ἄνδρ. Ἀνακουφωτὴ πέτρα δὲ λογαριάζεται μὲ τὸ μέτρο
(σωρὸς λίθων κανονικοῦ σχήματος, ἀλλ' ἔχων ἐντὸς κενὰ
διαστήματα) Λεξ. Δημητρ. 2) Ἐπὶ ἄρτου, ὁ ὑποστάς
τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών.
ἀνεβατός. 3) Ὁ μὴ καλῶς κεκλεισμένος, ἡμι-
άνοικτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀφησε τὸ παράθυρο ἀνακουφωτὸ
νὰ παίρνωμε ἀέρα.

Πβ. ἀνακούφος.

ἀνακοφτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀνασκοφτὰ
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιρρ. κοφτὰ.

Διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ: Πάμε ἀνακοφτὰ. Συνών.
κοφτὰ, περικοπά, περικοφτὰ.

ἀνακοφτὸς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακούφωτός.

Ὁ χρόνος καθ' ὃν κόπτονται τὰ καρποφορήσαντα
σπαρτὰ διὰ νὰ ὀργωθῇ ἐκ νέου ὁ ἀγρός, ἦτοι ὁ Αὐγου-
στος καὶ ὁ Σεπτέμβριος.

ἀνακόφτω ἀμάρτ. ἀνασκόφτω Κορσ. ἀνακόβω Λεξ.
Βλαστ. ἀνακόβω Κρήτ. Ρόδ. ἀνακόβω Κύπρ. ἀνα-
κόθτω Καλαβρ.(Χωρίο Βουν.) ἀνακόστω Καλαβρ.(Μπόβ.)
ἀνεκόβω Κάρπ. Σέριφ. Μετοχ. νεγκομμένος Πόντ.(Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνακόπτω = ἀπωθῶ, ἀποκρούω, ἀπο-
κόπτω. Τὸ ἀνασκόφτω καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ.
στ. 5085 Η (ἐκδ. JSchmitt) «κι ὅλοι τὸν ἀνασκόψασιν,
συνεμποδίσανέ τον».

Α) Ἐνεργ. 1) Ἐμποδίζω, συγκρατῶ τινὰ Κορσ. Ἡ
σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 5084 Ρ (ἐκδ. JSchmitt)
«καὶ ἄλλοι τὸν ἀνάκοψαν καὶ ἐμποδίσανέ τον». 2) Δια-
κόπτω τι Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κάρπ. Σέριφ.:
Δὲ δὸ ἀνεκόβγει (ἐνν. τὸ ποτήρι, δηλ. ἐκκενώνει τὸ περιε-
χόμενόν του ἀπνευστί) Σέριφ. || Ἄσμ.

Λυπητερὰ τραοῦζεν τῆς ἀνοιξὶς τὰ κάλλη

καὶ τὸ τραοῦδ' ἐνέκοιεν κ' ἐκοίταζεν τὸ κῦμα

(τραοῦζεν = τραγοῦδιζε, τραγουδοῦσε) Κάρπ. β) Ἀμτβ.
Κατόπιν παρατεταμένου κλαυθμοῦ καταλαμβάνομαι ὑπὸ
λυγμῶν, ἀπὸ νεκρόσιμον Ρόδ.: Ἀνακόβγει τὸ παιδίν.

3) Ὀργώνω τὴν γῆν ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου Κύπρ.:
Παροιμ.

Ἄν τρώς πολλὰ διόλιζε τῷ ἄν τρώης λ-λία νμάζε,
ἄν δὲν τρώης τῷαὶ κουτῶν ἀνάκοβκε τῷαὶ σπέρνε

